

Dosarul nr. 2ra-1930/19

Prima instanță: (Judecătoria Soroca, sediul Florești) S. Caraman

Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu

Î N C H E I E R E

02 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Voloșciuc Andrei,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Voloșciuc Tatiana
împotriva lui Voloșciuc Andrei, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și
Protecția Familiei Florești cu privire la desfacerea căsătoriei și determinarea
domiciliului copilului minor,

împotriva deciziei din 21 mai 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a
respins cererea de apel depusă de Voloșciuc Andrei și s-a menținut hotărârea din
17 decembrie 2018 a Judecătoriei Soroca, sediul Florești,

c o n s t a t ă :

La 31 mai 2017, Voloșciuc Tatiana a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Voloșciuc Andrei, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și
Protecția Familiei Florești cu privire la desfacerea căsătoriei și determinarea
domiciliului copilului minor.

În motivarea acțiunii, Voloșciuc Tatiana a menționat că la 14 septembrie 2003
a încheiat căsătoria cu Voloșciuc Andrei, iar la XXXXX s-a născut XXXXX.

Ulterior, la XXXXX s-a născut XXXXX, iar la XXXXX, s-a născut XXXXX.

Reclamanta a specificat că din anul 2015 locuiește separat de Voloșciuc
Andrei, nu comunică, motiv pentru care păstrarea familiei este imposibilă.

A solicitat reclamanta Voloșciuc Tatiana desfacerea căsătoriei încheiate la 12
septembrie 2003 cu Voloșciuc Andrei.

Ulterior, la 22 noiembrie 2017, Voloșciuc Tatiana a depus cerere de majorare
a pretențiilor, prin care a solicitat determinarea domiciliului copiilor minori,
XXXXX, XXXXX, XXXXX, cu mama (f.d. 27).

Prin hotărârea din 17 decembrie 2018 a Judecătoriei Soroca, sediul Florești,
s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Voloșciuc Tatiana.

S-a desfăcut căsătoria între Voloșciuc Andrei și Voloșciuc Tatiana, încheiată la 14 septembrie 2003 la primăria Gura-Căinarului, raionul Florești, sub nr. 7.

Pentru înregistrarea desfacerii căsătoriei, s-a încasat taxa de stat în beneficiul statului în mărime de 1000% a unei unități convenționale din contul Tatianeii Voloșciuc.

S-a determinat domiciliul copiilor minori, XXXXX și XXXXX, cu mama, Voșloșciuc Tatiana.

S-a respins pretenția înaintată de Voloșciuc Tatiana cu privire la determinarea domiciliului copilului minor, XXXXX, ca fiind neîntemeiată.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că părțile nu locuiesc împreună din anul 2015, iar în această familie există violență psihologică.

Astfel, prima instanță a concluzionat că în situația respectivă și deoarece ambii soți sunt de acord cu desfacerea căsătoriei, aceasta urmează a fi desfăcută.

De asemenea, instanța de fond a ajuns la concluzia că locul de trai al copiilor minori, XXXXX și XXXXX, urmează a fi stabilit cu mama, Voloșciuc Tatiana.

Cât privește determinarea domiciliului copilului minor, XXXXX, instanța a reținut netemeinicia pretenției, având în vedere faptul că după vârsta de 14 ani, copilul este liber să determine cu cine dintre părinți va locui în continuare.

Prin decizia din 21 mai 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins cererea de apel depusă de Voloșciuc Andrei și s-a menținut hotărârea din 17 decembrie 2018 a Judecătorei Soroca, sediul Florești.

La 14 august 2018, Voloșciuc Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești în partea ce ține de determinarea domiciliului copiilor minori, cu trimiterea în această parte a cauzei la rejudecare.

Recurentul Voloșciuc Andrei, în motivarea recursului a menționat că instanța de apel nu a motivat cauza separării copilului minor Alexandru de fratele XXXXX și XXXXX, în lipsa unor criterii, deși XXXXX a specificat că nu dorește să locuiască cu mama.

De asemenea, recurentul a invocat încălcarea la examinarea cauzei a normelor de drept procedural, or instanțele au soluționat problema drepturilor unor persoane neantrenate în proces, deoarece conform art. 58 alin. (4) din Codul de procedură civilă, drepturile și interesele legitime ale copiilor minori cu vârsta între 14 și 18 ani sunt apărate în instanța de judecată de către părinți, instanța fiind obligată să introducă în proces minorii respectivi, fapt ce a fost omis de instanța de fond, deși a fost înaintat un demers în acest sens.

La 02 septembrie 2019, în adresa Tatianeii Voloșciuc a fost expediată copia recursului declarat de Voloșciuc Andrei, iar la 12 septembrie 2019, ultima a recepționat recursul în cauză, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d. 186).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 21 mai 2019, iar la 20 iunie 2019, recurentul a recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d. 174).

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea

nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 14 august 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate

a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct.45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Voloșciuc Andrei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Voloșciuc Andrei.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari